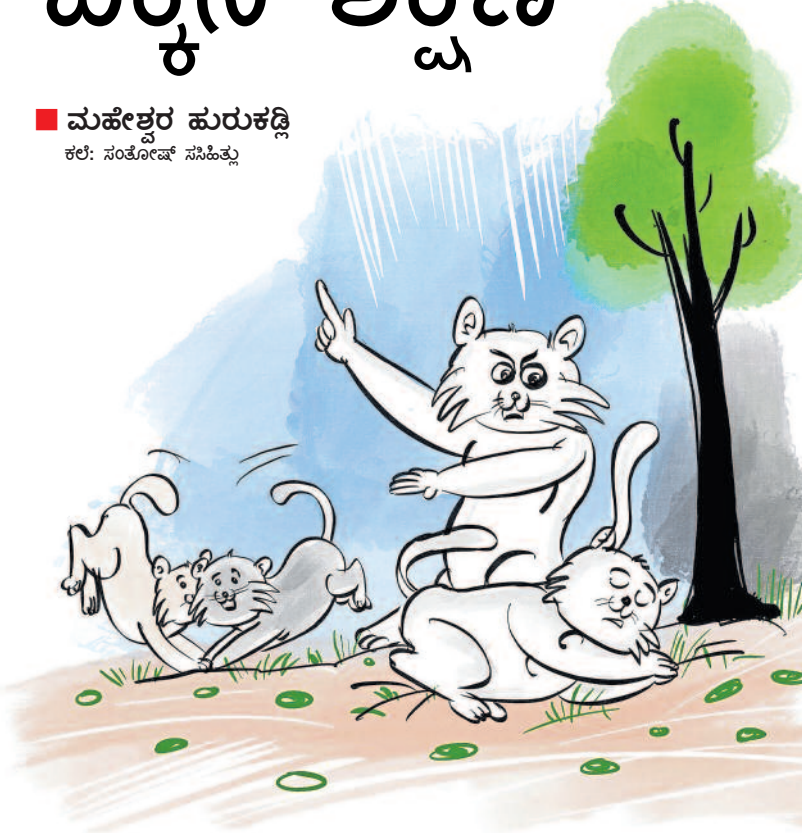

ಬೆಕ್ಕಿನ ಶಿಕ್ಷಣ

■ ಮಹೇಶ್ವರ ಹುರುಕಡಿ

ಕಲೆ: ಸಂತೋಷ್ ಸಸಿಹೆತ್ತು

ಒಂದಾನೊಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸೋಮಾರಿಪುರ ಎಂಬ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಳ್ಳಿಯೆಂಬ ಸುಂದರವಾದ ಬೆಕ್ಕೊಂದಿತ್ತು. ಬೆಳ್ಳಿಗೆ ಆಗ ತಾನೆ ಜನಿಸಿದ ಮೂರು ಮುದ್ದಾದ ಮರಿಗಳಿದ್ದವು. ಪ್ರತಿ ದಿನವೂ ಬೆಳ್ಳಿ ತನ್ನ ಕಂದಮ್ಮಗಳಿಗೆ ಹಾಲೂಡಿಸಿ ಬೆಳೆಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಬೆಳ್ಳಿಯು ತನ್ನ ಮೂರು ಮರಿಗಳಿಗೆ ಸವಿ, ಸಿರಿ, ಸಿಹಿ ಎಂದು ನಾಮಕರಣ ಮಾಡಿತು. ಮರಿಗಳು ಹುಟ್ಟಿದ ಒಂದು ವಾರದಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಓಡಾಡಲು ಶುರು ಮಾಡಿದವು. ದಿನದಿಂದ ದಿನಕ್ಕೆ ಮರಿಗಳ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಉತ್ತಮವಾಗಿತ್ತು. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಸವಿ ಮತ್ತು ಸಿರಿ ಸದಾ ಚಟುವಟಿಕೆಯಿಂದ ಇರುತ್ತಿದ್ದವು. ಅತ್ತಿಂದಿತ್ತ ಓಡುವುದು, ಒಂದನ್ನೊಂದು ಹಿಡಿಯುವುದು, ಕಚ್ಚುವುದು, ಪರಚುವುದು, ಓಡಿ ಹೋಗಿ ಮರವೇರುವುದು ಹೀಗೆ ಸದಾ ಆಟವಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಆದರೆ ಸಿಹಿ ಮಾತ್ರ ಏನನ್ನೂ ಮಾಡದೆ ಸದಾ ಮಲಗಿದ್ದಲ್ಲೇ ಮಲಗಿರುತ್ತಿತ್ತು.

ಸವಿ ಮತ್ತು ಸಿರಿ, ಸಿಹಿಯನ್ನು ತಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಆಟವಾಡಲು ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಆದರೂ ಸಹ ಸಿಹಿ ಅವುಗಳೊಂದಿಗೆ ಭಾಗವಹಿಸದೇ ಸೋಮಾರಿತನ ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು. ಇದನ್ನು

ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಅರಿತ ಬೆಳ್ಳಿ 'ಮಗೂ ಸಿಹಿ ನೀನು ಯಾಕೆ ಸದಾ ನಿಷ್ಕ್ರಿಯವಾಗಿರುವೆ? ನೋಡು ಸವಿ ಮತ್ತು ಸಿರಿ ಎಷ್ಟೊಂದು ಚಟುವಟಿಕೆಯಿಂದ ಆಟವಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಹೋಗು ನೀನು ಅವರೊಂದಿಗೆ ಬೆರೆತು ಆಡುವುದನ್ನು ಕಲಿ' ಎಂದಿತು. ಆಗ ಸಿಹಿ 'ಅಮ್ಮಾ ನನಗೆ ಹಾಗೆಲ್ಲ ಓಡಾಡೋದು, ಮರ ಹತ್ತೋದು ಪರಚೋದೆಲ್ಲಾ ಆಗಲ್ಲಮ್ಮ. ಸುಮ್ಮನೆ ಹಾಯಾಗಿ ಮಲಗಿಕೊಳ್ಳೋದು ಬಿಟ್ಟು ಯಾಕೆ ಇವರಿಬ್ಬರೂ ಹೀಗೆ ಶಕ್ತಿವ್ಯಯ ಮಾಡೋತಾರೋ ಏನೋ?' ಎಂದಿತು. ಬೆಳ್ಳಿ 'ಅಯ್ಯೋ ಮಗುವೇ ಅದು ಹಾಗಲ್ಲಮ್ಮಾ, ಅವರು ಶಕ್ತಿವ್ಯಯ ಮಾಡೋತಿಲ್ಲ, ಬದಲಾಗಿ ಶಕ್ತಿ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡೋತಿದಾರೆ. ಅದು ಕೇವಲ ಆಟ ಅಲ್ಲ, ಅದು ಶಿಕ್ಷಣ. ನಾಳೆ ನೀನು ದೊಡ್ಡವಳಾಗಿ ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ಬದುಕಲು ಇವೆಲ್ಲ ಕಸರತ್ತುಗಳು ಬೇಕು' ಎಂದಿತು. ಆಗ ಸಿಹಿ 'ನೋಡಮ್ಮಾ ನಾನು ದೊಡ್ಡವಳಾದ ಮೇಲೆ ಇವೆಲ್ಲಾ ಕಲಿತೀನಂತೆ, ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಬೇಡಮ್ಮಾ' ಎಂದಿತು.

ಬೆಳ್ಳಿ 'ನೋಡು ಸಿಹಿ, ಈಗ ಪ್ರತಿದಿನ ನಿನಗೆ ನಾನೇ ಆಹಾರ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತಿರುವೆ. ನಾನೇ ನಿನಗೆ ರಕ್ಷಣೆ ಮತ್ತು ವಸತಿಯನ್ನು ನೀಡಿರುವೆ. ಆದರೆ ಇದು ತಾತ್ಕಾಲಿಕ. ನಾಳೆ ನೀನು ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ

ಬದುಕಲು ಈ ಸೋಮಾರಿತನ ಬಿಡಬೇಕು' ಎಂದು ಗದರಿಸಿತು. ತಾಯಿಯ ಮಾತನ್ನು ಅಲ್ಲಕ್ಷಿಸಿದ ಸಿಹಿ ಮತ್ತೆ ದೇಹ ಮುದುರಿಸಿಕೊಂಡು ನಿರ್ದೇಶಿತವಾಗಿ ಹೋಗಿತು. ಹೀಗೆ ದಿನಗಳು ಉರುಳಿ ಮರಿಗಳೆಲ್ಲಾ ದೊಡ್ಡದಾದ ನಂತರ ಒಂದು ದಿನ ಬೆಳ್ಳಿ ಮೂರೂ ಮರಿಗಳನ್ನು ಕರೆದು 'ನೋಡಿ ಮಕ್ಕಳಾ ಇಷ್ಟು ದಿನ ನೀವು ಚಿಕ್ಕವರಿದ್ದಿರಾ ನಾನೇ ಲಾಲನೆ ಪಾಲನೆ ಮಾಡಿದೆ. ಈಗ ದೊಡ್ಡವರಾಗಿದ್ದೀರ. ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಬದುಕು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಿ. ಇನ್ನುಂದೆ ನಿಮ್ಮ ಆಹಾರ ಮತ್ತು ರಕ್ಷಣೆ ನಿಮ್ಮದೇ ಜವಾಬ್ದಾರಿ, ನಡೀರಿ' ಎಂದಿತು. ಸವಿ ಮತ್ತು ಸಿರಿ, ತಾಯಿ ಬೆಳ್ಳಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಹೊರನಡೆದವು. ಆದರೆ ಸಿಹಿ ಮಾತ್ರ ಮತ್ತೆ ಹೋಗಿ ಮಲಗಿದ್ದಲ್ಲೇ ಮಲಗಿತು. ಇತ್ತ ಬೆಳ್ಳಿ ಸಹ ಹೊರಟುಹೋಯಿತು. ಒಂದು ದಿನ ಕಳೆದ ಮೇಲೆ ಸಿಹಿಗೆ ಹಸಿವು ಹೆಚ್ಚಾಗತೊಡಗಿತು, ಯಾರಾದರೂ ಬಂದು ಆಹಾರ ಕೊಡುವರೇನೋ ಎಂದು ಕಾದೂ ಕಾದೂ ಬೇಸತ್ತಿತು. ಕೊನೆಗೆ ತಾನೇ ಏನಾದರೂ ಆಹಾರ ಸಿಗುವುದೇನೋ ನೋಡೋಣವೆಂದು ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದಿತು. ಆಗ ರಸ್ತೆಯ ಮೋರಿಯ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಇಲಿ ಕೂತಿರುವುದು ಸಿಹಿಗೆ ಕಾಣಿಸಿತು, ಸಿಹಿ ನೇರವಾಗಿ ಇಲಿಯ ಬಳಿ ಹೊರಟಿತು. ಇಲಿಗೆ ಬೆಕ್ಕೊಂದು ತನ್ನ ಬಳಿ ಬರುತ್ತಿರುವುದು ಗೊತ್ತಾಗಿ ಜೋರಾಗಿ ಓಡಿತು. ಆದರೆ ಸಿಹಿಗೆ ಇಲಿಯನ್ನು ಹಿಡಿಯಲು ಆಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಇದುವರೆಗೆ ಸಿಹಿಗೆ ಓಡುವ ಅಭ್ಯಾಸವೇ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಇತ್ತ ರಸ್ತೆಯ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿದ್ದ ನಾಯಿಗಳ ಗುಂಪಿಗೆ ಸಿಹಿ ಕಾಣಿಸಿತು. ಅವು ಒಮ್ಮೇಲೆ ಸಿಹಿಯ ಮೇಲೆ ದಾಳಿ ಮಾಡಲು ಓಡಿಬರತೊಡಗಿದವು. ಸಿಹಿ ಪ್ರಾಣಭಯದಿಂದ ಓಡತೊಡಗಿತು. ಅದಕ್ಕೆ ವೇಗವಾಗಿ ಓಡಲು ಹಾಗೂ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ಮರವೇರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಸಿಹಿಯನ್ನು ಸುತ್ತುವರೆದ ನಾಯಿಗಳು ಅದನ್ನು ಕಚ್ಚಿ ಗಾಯಗೊಳಿಸಿದವು. ಅವುಗಳಿಂದ ಹೇಗೋ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಮರಳಿ ಸ್ವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಸಿಹಿ ಓಡಿಬಂದಿತು. ಹಸಿವು-ನೋವಿನಿಂದ ಮಿಯಾಂವ್ ಮಿಯಾಂವ್ ಎಂದು ಅರಚುತ್ತಿದ್ದ ಸಿಹಿಯ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಯಾರೂ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬೆಳ್ಳಿ ಬಂದಿತು. 'ಅಯ್ಯೋ ಮಗು ಏನಿದು ಮೈಮೇಲೆ ಗಾಯ? ಇಷ್ಟೊಂದು ರಕ್ತಸೋರುತ್ತಿದೆ?' ಎಂದಿತು. ಸಿಹಿ ಏನೂ ಹೇಳದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಂತಿತು. ಆಗ ಬೆಳ್ಳಿ ಸಿಹಿಯ ಗಾಯವನ್ನು ನೆಕ್ಕುತ್ತಾ 'ಮಗೂ ನಿನಗೆ ಅಂದೇ ಹೇಳಿರಲಿಲ್ಲವೇ? ನೀನು ಸೋಮಾರಿತನ ಬಿಟ್ಟು ಓಡುವ, ಮರವೇರುವ ಕಲೆಯನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕು ಎಂದು. ನೀನು ಅಂದು ಕಲಿಯದ ಶಿಕ್ಷಣ ಇಂದು ನಿನ್ನ ಅವಸ್ಥೆಗೆ ಕಾರಣ' ಎಂದಿತು. ಸಿಹಿ ಮೌನವಾಗಿ ತಾಯಿಯ ಮಾತು ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಬೆಳ್ಳಿ 'ಆಯ್ತು ಈಗಲೂ ಕಾಲ ಮಿಂಚಿಲ್ಲ. ನೀನು ಈ ದಿನದಿಂದಲೇ ಈ ಎಲ್ಲ ಕಸರತ್ತುಗಳನ್ನು ಕಲಿ. ನಿನಗೆ ನಾನು ಶಿಕ್ಷಣ ನೀಡುವೆ' ಎಂದಿತು. ತಾಯಿಯ ಮಾತಿಗೆ ಒಪ್ಪಿದ ಸಿಹಿ ಅಂದಿನಿಂದ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಮುಂದುವರೆಸಿತು.